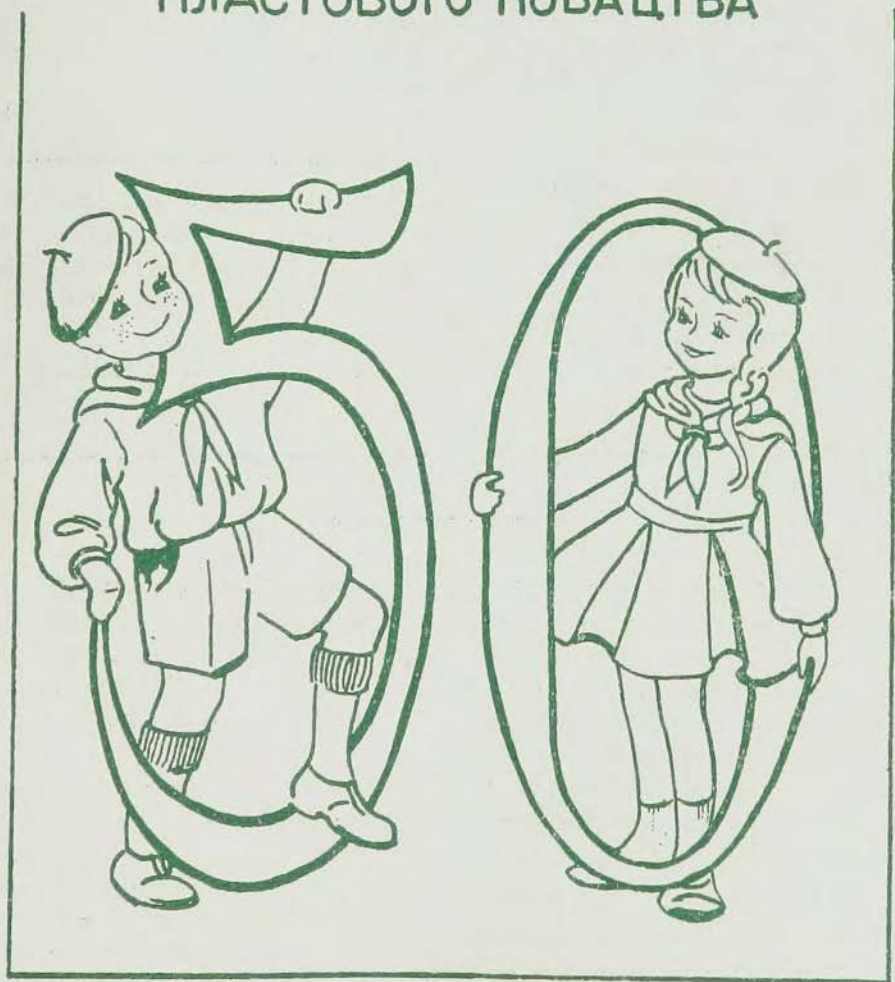

ГОТҀЙСЬ

ЖУРНАЛ
ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ірини Савойки

З М І С Т :

Новацька писанка	1
Сестричка Мавка:	
Пташатко	4
Сестричка Сташка:	
На княжому дворі	8
Братчик Денис:	
Кораблики	12
Братчик Ірко:	
Золотий ювілей Пласту	13

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та пеновачки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

ВЕЛИКОДНЯ ГРА

Це давній звичай в Україні — роздавати на Великдень своїм рідним та друзям писанки, або хоч крашанки: без wzорів, тільки помальовані на один колір. Тому після Великодня можемо завести на сходинах таку гру:

Один новач чи новачка виходить за двері, а всі інші домовляються зі сестричкою чи братчиком, хто яку краску собі вибирає. Тоді той із-за дверей повертається, а сестричка чи братчик каже йому:

Маю крашанки в торбині:
То червоні, зелені, то сині.
Всі роздам без просьби і без
[ласки,
Лиш скажи: якої хочеш
[краски?

Той, що був за дверима, каже, якої хоче краски, а тоді головиться той, хто вибрав був цю краску. Тоді він виходить за двері. Або тоді він вибраний до якоїсь нової гри, подібно, як вибирається за допомогою лічилок, що їх ми подавали в попередніх числах „Готуйсь”.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (75)

Квітень

1962

НОВАЦЬКА ПИСАНКА

Мал. К. Клюфас

Всім Пластовим Властям, нашим Виховникам, Батькам, всьому Пластунству та Новакам у цілому світі.

Подивіться, писанки в нас
Ось які!
Їх писали пильні руки
Новаків!
Їх писали пильні руки
Новачок!
Викотимо всі їх разом
На горбок.
Хай покотяться з горбочка
На весь світ,
Великодній від новацтва
Це привіт.
Великодній дзвін заграє:
— Бам та бамм...
Наша писанка бажає
Щастя вам!
Наша писанка голосить
День цей весь:
Світлий ранок,
Срібні роси:
Бог воскрес!

ЧИ ЗНАЄТЕ ІХ?

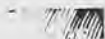

.... народився в 1811 році в селі Підліся в Галичині. Вчився у Львові, щоб стати священиком. Вже тоді почав гуртувати біля

себе товаришів, що хотіли працювати для добра українського народу. В цей час Західна Україна належала до Австрії. Австрійці сприяли полякам, які не хотіли, щоб розвивалася українська мова. вперше виголосив проповідь по-українськи в храмі святого Юра у Львові та почав писати вірші й оповідання по-українськи. У 1837 році видав збірку віршів та інших писань, що називалася „Русалка Дністрова”. висвячується та стає священиком і далі вчиться та пише, щоб і українська мова мала своє письменство. Влада не любила за те і він мусів важко бідувати, аж захворів та помер, маючи тільки 32 роки. В 1961, минулому році, всі українці святкували 150-ліття народин цього великого пробудника українського слова в Галичині.

.... це визначний українець та громадський працівник з часів перед першою світовою війною. Напевно всі знаєте його оповідання „Олеся” та „Сестриця Галля”. разом із іншими вченими зібрав великий та дуже цінний Словник української мови, що його ми й досі вживаємо. Написав багато повістей, а між ними найкращі: „Соняшний промінь” та „Під тихими вербами”, а також театральні вистави, як „Ясні зорі”, „Серед бурі” та ін-

ші. Видав багато книжечок написаних так, щоб їх могли зрозуміти і невчені люди, та старався, щоб в Україні було якнайбільше шкіл для дітей.

У своїх писаннях закли-

кав до любови свого краю та до праці для нього, кажучи:

„Праця єдина з неволі нас вирве,
Нумо ж до праці брати!

Годі лякатись, на діло святес

Сміло ми будемо йти.

....це письменниця, що прекрасно знала українську народну мову та писала нею оповідання про долю українських селян і селянок, коли вони попали в кріпацтво, а Москва нищила Українську Державу. Написала оповідання „Козачка”, „Горпина”, „Викуп”, „Інститутка” та багато інших. Її оповідання „Маруся” про дівчину, що допомагала козакам у боротьбі проти москалів, переклали на французьку мову і читали в усіх школах Франції.

....перебувала часто в Німеччині, Франції та померла на Кавказі у 1907 році. Тарас Шевченко назвав „своєю донею”, бо вона, так, як і він, змагалася за волю та справедливість в Україні.

~~~~~

РОЗГАДКИ З БЕРЕЗНЯ:

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ОТЕЦЬ АВГУСТИН ВОЛОШИН

Сестричка Мавка

**РОМАН ШУХЕВИЧ —
ТАРАС ЧУПРИНКА**

ПТАШАТКО

Орко йшов на сходи. Правда кажучи, не так ішов, як підбігав, бо годинник на вежі показував уже п'яту годину. Хоч той годинник, що за вікном у харчевій крамниці, показував тільки за вісім хвилин п'яту, але хто його розбереться в цих годинниках? А на сходи треба всеодно прийти на час!

Так Орко то йшов, то підбігав, та бачив вже здалека, як у браму домівки входили один за одним новаки з його роя. Старався пізнати їх здалеку. Тільки брат-

чика не помітив: він певно вже давно був у домівці!

Та все ж таки нараз Орко пристав: на грані пішохода, під розлогим плятаном щось заворушилося на камені. Приглянувся Орко ближче і пізнав пташеня. Завбільшки таке, як кулачок його маленької сестри Тані. Пташеня мало ніжки й крильця, але перця на них були тільки на самих кінчиках. Воно не бігло й не літало, тільки билосся об землю та тріпало крильцями без-

радно в повітрі, що аж смішно стало Оркові.

Та нараз згадав, що треба на сходини й пустився майже бігцем. Не пробіг і кілька кроків, як щось замоталося йому об ноги, і він простягся, як довгий, на дорозі. Встав швиденько, обтрусив свій однострій із пороху (добре, що хоч болота не було того дня!) та розглянувся, де причина його лиха. То був великий кіт, що саме втікав через дорогу. Мабуть, був білий у руді латки, але несправді був такий брудний, мов у комині сидів.

— Ой, той дістав би мінусів від братчика при провірці чистоти! — подумав Орко, пошкрябав руку, що її оббив, падаючи, та вбіг у домівку.

Ні, таки ще не спізнився! Навіть ще вспів шепнути Ростикові:

— Знаєш, я бачив пташку на вулиці!

Більше нічого не сказав, бо треба було взяти в руки по одній стрічці від тотему: сходини починалися. Та зараз же після відкриття Ростик не втерпів:

— Прошу братчика, Орко бачив пташеня на дорозі!

Той Ростик завжди такий гордий! Але братчик, замість втихомирити його, став розпитувати: де бачив, коли, яке завелике... Орко мусів розказувати. Всі слухали; братчик теж слухав, а потім нараз спитав:

— А що ти, Орку, подумав, коли побачив пташку?

— Я... — Орко зам'явся, — я подумав, що воно дуже дуреньке, що не вмів само літати...

— Ага, а більше нічого?

— Н-ні...

— А не подумав ти, звідкіля воно там взялося?

— Я, я знаю, певно з гнізда впало! — поспішив відповісти Миронко.

— Таки напевно так! — підтвердив братчик. — Коли воно було під деревом, то на дереві мусить бути його гніздечко. Там пташки: батько й мати виховували своє пташатко. Бидно, вони якраз полетіли за поживою для нього, а воно тим часом випало. Вони повернуться й не знайдуть його...

— І жаль їм буде! — докинув Руслан. Ніхто не здивувався, бо Русланові завжди всього жаль. На те він „мамин синок"! Та братчик погодився із Русланом:

— Напевно буде їм жаль. А що гірше, вони самі не зможуть винести його знов на дерево.

— Але ми це могли б зробити! — вигукнув Левко.

— Це не так легко: дерево високе, без гілок внизу, а драбини в нас нема, — сказав братчик. — Але котрийсь з нас може взяти його додому, вигодувати, поки воно навчиться літати, а тоді пустити, хай летить до своїх батьків...

Цілий рій слухав, аж шиї повитягав, щоб не пропустити ні

Мал. З. Витанович

словечка, а деякі навіть повставали.

— Братчику, візьмім його! — крикнуло аж кілька раз.

— Звичайно, що візьмемо, бож новак — приятель всякої тварини!

— Зараз після сходи візьмемо? — допитувався затривожений Олень, держачи судорожно в руках хроніку їх роя. Йому було дуже спішно прочитати свій допис перед усіма!

— Ні, таки зараз! — рішив братчик. — Як виходить із Оркового оповідання — це недалеко, а поки сходи покінчаться, пташці могли б зробити якусь кривду недобрі хлопці або коті...

Ой, задудніли новацькі кроки по сходах! Левко з Русланом сперечалися вже на бігу, хто візьме пташатко до себе. А надворі привітало новаків усміхнене, весняне сонце.

Та Оркові було не до сонця! Йому аж на серці похололо, ко-

ли братчик згадав котів! Чимдуж побіг до найближчого дерева, а потім до дальшого, а потім до ще дальшого, але й там не було пташки. Забіг аж на ріг вулиці, і тоді побачив, що це таки задалеко. Поволі повертався та приглядався уважно. Всі новаки із братчиком посувалися поволі, розглядаючи докладно кожну травку під деревом... Аж нараз Орко побачив... та не пташку, а рудого ката, що сидів на примурку, воркотів задоволено, а біля нього були розсипані сіренькі перця на камінні...

— Братчику, кіт з'їв пташку! — викрикнув переляканий Орко та кинувся на ката з кулаками. Кіт не ждав, а викрутився, скочив і помчався геть. А братчик ще саме в час схопив Орка за рукав:

— Не бий ката; він нерозумна тварина. Як побачить таке, що можна з'їсти, — то й їсть. Це тільки людині дав Бог розум, щоб думала те, що треба й тоді, коли треба!

Орко розплакався вголос, а й решта роя похнюпилася. Сумно поверталися в домівку. А вже Орко волівся останній, за всіма і думав, як то гарно було б, якби годувати пташку, поки навчиться літати, а потім пустити, хай летить... І ще думав, що відтепер буде завжди думати... Тільки чому він цього не знав, коли йшов на сходи... .

Дорогий „Готуїсь“!

Братчик навчив нас битися шаб-
лами.

в дзівці. Ми всі пробували

А тому бікно зби-
лося ми Тобі не скажемо! Тільки

ми розпродували потім великодні

картки, щоб за бікно зап-
латити. А потім ми самі написа-

ли картки - привітти всім новакан,

як з'ягай каже. І вороган - Баль-

шевікан написали:

ХРИСТОС ВОСКРЕС! -

щоб Ви знали,

з України геть втікали!

А не втічете - то Вас проже-
немо!

„Гамалії“

Мал. Р. Баб'юк

НА КНЯЖОМУ ДВОРІ

(Дня 11 лютого новацтво Нью Йорку мало дуже гарну забаву. Сестричка Сташка розказувала їм казку, а новацтво та діти-гості, переодягнені за ті постаті, що про них Сестричка розказувала, виступали та виконували те, що вона казала. Тому, що казка ця всім дуже подобалася, містило тут її та декілька світлин із забави).

Діялося це в Україні, в ті часи, коли на наших землях панували князі.

По цілому краю стояли прегарні княжі двори, обведені високими валами, мурами й частоколами.

В одному селі над Дніпром жив дід-рибалка. До нього заходив малий хлопець, Радомир. Дідо розказував йому багато казок та оповідань. Радомир слухав залюбки про князів.

— Скажіть, дідусю, — спитав раз хлопець, — як дістатися до княжого двору? Я так хотів би побачити князя, княгиню, княжих дружинників...

— Це далека й небезпечна дорога! — відповів дід-рибалка. — Щоб дійти до княжого двору, мусиш пройти крізь темний ліс. Люди розказують, що в ньому діються дивні дива. Там ростуть дивні квіти, що розуміють людську мову, а Лісовик стереже лісу. Там живуть одчайдушки, що заманюють прохожих дивними вогниками в глибину лісу. А звідтіля нелегко повернутися додому такому малому, як ти. Не йди туди, синочку, не йди!

— Але ж дідусю, я так хочу побачити князя! Чи побачу я його коли?

— Побачиш, побачиш, але аж підростеш!

І так минали дні. Радомир відвідував діда-рибалку; часто ходили вони ловити рибу до Дніпра, часто дід розказував йому про князів.

Аж одного дня під вечір Радомир прийшов під дідову хату, але діда не застав. Радомир сів біля хати дожидати. Ждав він кілька хвилин, а відтак встав та вийшов на горбок. Велике золоте сонце ховалося за темну стіну лісу. Перед очима хлопця простягся далекий красвид. Високі горби, покриті темним лісом, а в далині виднів княжий двір.

— Якби так перейти цей ліс, — думав Радомир, — то вже й не так далеко до княжого двору.

Як задумав, так і зробив: вузькою стежкою спустився вниз у темний ліс. На краю лісу зустрів він дивну маленьку постать у зеленому одягу.

— Хто ти такий, зелений князенку? — спитав несміливо Радомир.

Квітки із новозаснованого Гнізда в Йонкерсі, Станиця Нью Йорк, у весняному таночку.

— Я Зелений Добродушок, вірний слуга Лісовика.

— Чи можеш сказати мені, де та стежка, що веде у княжий двір?

— Сам не знаю, — відповів Добродушок, — але я тобі поможу. Ходім, спитаємо Жучка, що спить на зеленому листочку.

Жучок протер заспані очі та глянув здивовано на Радомира.

— Я не знаю, куди шлях у княжий двір, — відповів він. Спитайте Червону Зозульку!

— Зозулько, Зозулько, червона панночко, скажи нам, де та стежка, що веде у княжий двір?

— Не знаю. Спитайте Сверщиків!

Радомир із Добродушком підійшли до Сверщиків.

— Сверщики, Сверщики, моторні скрипаки, скажіть нам, куди стежка у княжий двір?

Низько поклонилися Сверщики та сказали:

— Спитайте Лиса. Він вештається по всьому лісу, всі стежки знає!

Лис крутнув головою та відповів, хитро моргаючи лівим оком:

— Спитайте Дикого Кота. Він скаче по високих деревах та скелях. Кому ж знати, як не йому?

А Дикий Кіт ліниво простягся й відповів:

... Відкрилися ворота замку і хлопчик Радомир зі Зеленим Добродушком станули перед самим князем та його двором.

— Спитайте в Одчайдушка.
Він стереже княжого двору, то
мусить знати й стежку до нього.

А Одчайдушок відповів:

— Спитайте Квітів. Князівни
ходили в ліс по квіти, то й ви-
топтали стежку з княжого двору
в ліс.

І Добродушок з Радомиром приближилися до лісової поляни, де росли прекрасні лісові квіти: конвалії, фіялки, незабудьки, дзвіночки.

— Квітоньки красні, Квітоньки любі, скажіть нам, де та стежка, що веде у княжий двір.

А Квіти підняли голівки, розпростерли листочки на вітрі та завели кругом них танок. А Радомир з Добродушком пішли далі. Вийшли на велике поле, а там квітів, квітів... Ціле поле квітів! А всі квіти неначе усміхаються, кивають пелюстками та запрошують хлопчину до себе.

І знов просить Радомир, щоб сказали йому, де та стежка, що веде у княжий двір. А Квіти вказали йому на Метеликів, що саме пролітали. Замахали Метелики крильцями та провели в княжий двір.

Радомир прийшов під княжий двір, а там високі вали з частоколом, а на валі стоїть сторожа зі списами. Поклонився княжим воїнам та попросив, щоб пустили його в двір. Княжий отрок підняв оленячий ріг і затрубів на цілу околицю. Це був знак, що зближаються гості до князя.

Почув князь, дав знак рукою, щоб спустили зводжений міст та впустили до двору маленьких, невиданих гостей.

І врадувався князь, коли побачив Радомира з Добродушком на своєму дворі. Він посадив їх біля свого престола та наказав, щоб з'явилися перед двором всі князенки зі своїми дружинниками-лицарями, щоб усі в дворі зараз зібралися на майдані.

Не міг Радомир нарадуватися красою та справністю княжого війська.

І залишився в княжому дворі.

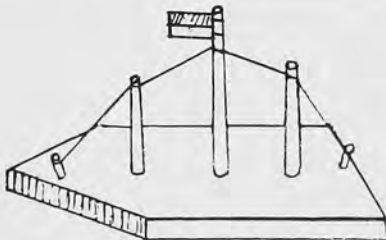
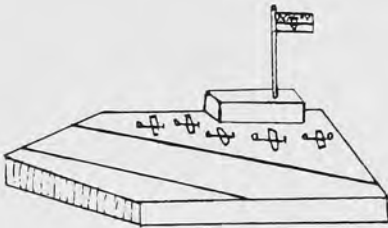
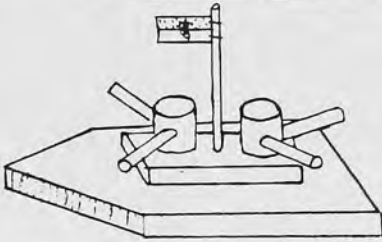
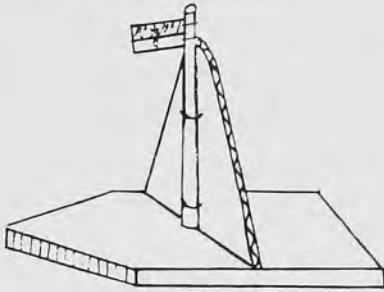
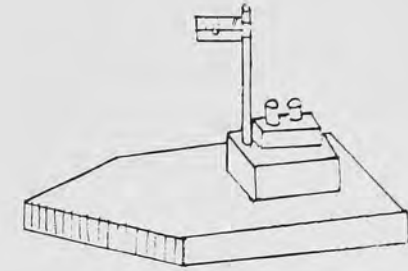

КОРАБЛИКИ

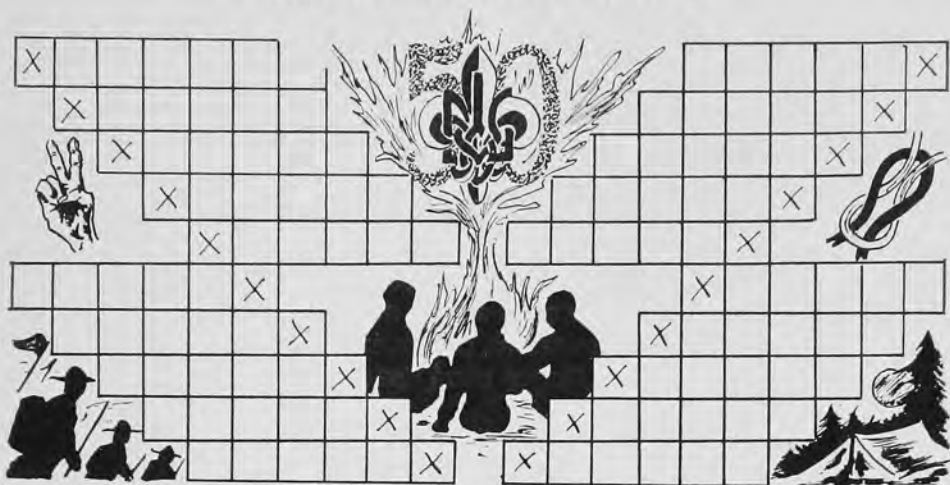
Дня 29 квітня припадає річниця, як то в 1918 році флота на Чорному морі признала владу Української Держави та підняла на кораблях жовтоблакитні прапори. На цю пам'ятку спробуймо й ми збудувати хоч маленькі кораблики-забавки; причіпим на щоглах жовтоблакитні прапорці з паперу. Братчик Денис намалював нам, як найпростіше зробити різні роди кораблів: воєнний, пасажирський, літаконосець, вітрильник, вантажник. Дно їх завжди із дощечки, решта із папичків та з кубиків м'якого дерева.

Ану спробуйте їх змайструвати, а щонайкращі сфотографуйте та пришліть до „Готуйсь” світлини!

Мал. К. Клюфас

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПЛАСТУ

Подав братчик Ірко

Український Пласт святкує цього року свій золотий ювілей, тобто п'ятдесят років своєї праці. Букви на місці хрестиків дадуть ім'я та прізвище того, хто оснував наш Пласт.

I (починати вгорі зліва)

Земля, облита морем
 Назва одного місяця
 Людина, що вже вислужила роки своєї праці
 Газ, складник повітря
 Шляхетний метал
 Прикраса волосся у дівчат
 Із табору залишається завжди милий...
 Пластуни вправляють...
 Велике село, а мале...
 Учень, або...

II (починати знизу зліва)

Український герб
 „... маленькі жовтодзюби, пластові...”
 Рубасмо нею дрова
 Український старшина, провідник
 У кожній церкві є престіл або...
 Кімнатна рослина з колючками
 Наш рідний край лежить від Сяну по...
 Новаки палять у таборі...
 Страва, що її залюбки їдять в Україні
 Пласт святкує в цьому році свій...

БУДЬ, ДІДУСЮ, З НАМИ!

В морозний ранок, тридцятого січня,
Як іней опадав з верхів дерев,
Рознеслась вітка по краях всіх світа:
— Помер Дідусь наш, Батько-Сірий Лев!

Ім'я Левицького це Северина,
Душею лагідний, ясний в очах,
І знали всі: велика Він людина,
Вів молодь нашу у життя, на змаг.

Літами сивий, духом з юнаками,
Весь вік Ідею пластову плекав,
Іскрились очі з радощів сльозами,
Як пластову лілею нам давав.

Дідусю, час Тобі ще спочивати:
Ходи із нами в ліс, як стане сніг,
При вогнику будем Тобі співати,
Пригорнеш знов Ти новаків своїх!

За пл. сен. М. Костком

**

Новак Аскольд **Яцух** із роя „Левики” з Гартфорду, Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

День 22 січня важний і дорогий кожному українцеві. Сорок років тому в цей пам'ятний день слова Універсалу радісно голосили волю всім українцям в усій Україні, від Карпат по Дін.

Ми, новаки „Левики” з Гартфорду вшанували цей день святочними сходинами з ватрою і про це я хочу Тобі написати.

Ватра мусіла відбуватися в домі і була штучна. Але в моїй пам'яті залишилася назавжди.

Ми зійшлися, як кожного тижня, в той час, що завжди, але настрий у кожного з нас був

якийсь інший, як звичайно — святочний.

Після запалення ватри та молитви наша сестричка Ніна дуже гарно розказала нам про роковини 22 січня. Опісля ми співали пісні, гуторили та бавилися. Під час цих сходинок дехто із нас отримав відзначки за іспити вмілостей. Час минув дуже скоро й ми не оглянулися, як треба було розходитися додому.

Аскольд Яцух, рій „Левики”

**
*

Андрійко Гадзевич із того ж самого Гартфорду прислав свій віршик, що його він склав у честь Тараса Шевченка:

ВЕЛИКИЙ ПОЕТ

Пасе малий худібку
Ген там, у степах,
Над чимсь похилився
В високих бурянах.

Мудрим очима
Далеко він блукає,
Немов спитати хоче:
— Що небо підпирає?

Виріс сиротою,
Терпів, голодував,
Та свою Україну
Весь вік обороняв.

Він наказав любити
Усе, що своє,
І Дніпро і кручі
Й минуле, давнє.

**
*

Великдень недалеко! Сестричка
Надя вчить новачок із Нью Йорку
писати писанки.

Новачки „Білі Ромени” із Си-
ракуз, Америка, пишуть:

Дорогий „Готуйсь”!

Ми, новачки з роя „Білі Ро-
мени”, пересилаємо Тобі розгад-
ку із місяця лютого. Ми хотіли б
важчих загадок, бо цю було ду-
же легко розгадати.

Дуже любимо Тебе читати!

В останніх числах Ти подаєш
світлини визначних українців.
Цього місяця ми відгадали, хто
вони такі:

Леся Українка,
Ольга Басараб,
Олена Теліга.

Ми завжди очікуємо Тебе ду-
же нетерпеливо!

Готуйсь!

Оксана Машталір, Дарця Ма-
тійчук, Оля Опар, Ірка Мазурик,
Мира Рубич, Маруся Алексан-
дрович, Романа Зачкевич, Іри-
на Миколаєвич, Катруся Євчук,
Марта Грина.

Пластунство Амстердаму (Північна Америка) вшановує сімдесяті уродини Митрополита Йосипа Сліпого.

Розгадки роя „Білі Ромени” із числа за лютій:

О к р і П
П и л а Т
І с к р А
К у л і Ш
У в а г А
Н у г а Т

Розгадка: ОПІКУН ПТАШАТ.

**
*

Новак **Влодко Кривулич** із Амстердаму, Північна Америка, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Я вже другий рік Твій передплатник, а тепер вперше відважився написати до Тебе. Посилаю Тобі світлинку з нашого святкування сімдесятьліття народин Митрополита Йосипа Сліпого та прошу, щоб Ти помістив її. Участь у цьому святі брали но-

ваки роя „Ведмедики” та новачки роя „Незабудьки”.

На цьому святі братчик Ірко розказав про Митрополита Йосипа Сліпого: де він жив та працював колись та за що тепер страждає на Сибірі. Також заохотив нас молитися за Україну та за те, щоб ми колись повернулися в Рідний Край.

Опісля я виголосив віршик „Сибір”, а сестричка Ліда Лаба прочитала нам дуже гарне оповідання про „Малого засланця Юрка та його дерев’яний хрестик”. Вкінці заспівали ми пісню „Боже вислухай благання” та помолилися за всіх, що разом із Митрополитом караються в московських тюрмах, і за нашу любу Україну.

Готуйсь!

Новак **Влодко Кривулич**

Влодко теж і розв’язав загадку-тризуб із числа за березень:

Середніс рам'я:

сТо

чАй

гРа

бАс

оСа

ТАРАС

Ліве рам'я:

Шия

Екс

Вуж

Чуб

Ева

Нюх

Кіт

Ода

ШЕВЧЕНКО

Праве рам'я:

СіЧ

крУ

ціП

сиР

трИ

„СоН”

сіК

ржА

ЧУПРИНКА

Імена славних людей (теж із березневого числа):

Тарас Шевченко,

отець **Августин Волошин**, президент Карпатської України, командир УПА, **Тарас Чупринка**.

Всі Влодкові розгадки — дуже добрі!

**

Новачки з Гнізда „Працьовиті Звірятка” із Клівленду пишуть:

Ми, новачки із роя „Гірська Мурашка” пересиласмо Тобі розгадку образкової загадки із січневого числа „Ляльки у вертепі”. Коли ми розгадували, з нами були дві новачки із роя „Бджілка”, бо їх сестричка була тоді хвора. Прошу перевірити, чи ми не зробили яких помилок у розгадці!

Розгадували новачки: Люба Росул, Марта Новицька, Марта Школьник, Ліда Кусяка, Христя

Кусяка, Дарця Дем'янчук, Ліда Боднар, „Гірські Мурашки” і сестричка Оріся та „Бджілки” — Віра Кордуба й Оксана Стригун. Кожна новачка розгадувала по одній постаті, і всі добре розгадали. Розгадка така:

Дівчина має голову цигана,
Москаль має голову пастушка,
Пастушок має голову Ірода,
Жид має голову дівчини,
Коза має голову козака,
Ірод має голову москаля,
Дід має голову баби,
Козак має голову кози,
Циган має голову жида,
Баба має голову діда.

Новачки з Клівленду добре розгадали, що то чортик понаплугував був у бурсацькому вертепі. А ви теж візьміть собі числа „Готуйсь” за січень і лютий та спробуйте самі розгадати, а потім погляньте, чи й Ви так добре розгадали, як вони!

From:

„P L A S T”, i n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

СЕКРЕТНА ТЕЛЕГРАМА:

„ЛОСЬ” СИ ЧИН ТУТ РАИ ГАИ! ВУЖ
